Ε΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν
(Μάρκ. 10, 32-45)
13 Ἀπριλίου 2008

«Ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν»

Διδάσκαλος καὶ μαθητές, ἀγαπητοί μου, βαδίζουν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀνεβαίνουν στὴν προφητοκτόνο καὶ χριστοκτόνο καὶ θεοκτόνο πόλη. Πορεύεται ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸ πάθος, γιὰ νὰ μᾶς χαρίση ἀπάθεια. Ἡ σκιὰ τοῦ Σταυροῦ Του, τὸν κατασκιάζει. Προγεύεται τὸν πόνο, προβλέπει τὴν προδοσία, προαισθάνεται τοὺς ἐξευτελισμούς, τοὺς ἐμπαιγμούς, τὰ πάθη. Καὶ ὅμως πορεύεται «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγήν» καὶ ὁ «ἀμνὸς ὁ ἄμωμος οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα του» (Ἠσαΐας 53,7). Ἑκουσίως δέχεται τὸν θάνατο, τὴν ὀδύνη, πάσχει ἀδίκως, γίνεται «ὑπὲρ ἡμῶν, κατάρα» (Γαλ. 3-10). «Ἐπειράσθη, ἵνα νικήσωμεν. Ἠτιμάσθη ἵνα δοξάσῃ. Ἀπέθανεν ἵνα σώσῃ» (ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος). Προελαύνει ὁ Ἀθάνατος πρὸς τὸν θάνατο. Ἀλλόκοτα εἶναι τὰ συναισθήματα τῶν μαθητῶν. Θέλουν νὰ μιλήσουν, μὰ κρατοῦν τὸ στόμα κλειστό. Διστάζουν νὰ προχωρήσουν, μὰ μὲ βῆμα γοργὸ ἀκολουθοῦν τὸν Διδάσκαλο. Ἀκούοντας τὸν Κύριο νὰ προλέγη «τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν» φοβοῦνται.

Ἰδού, λέγει, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο, θὰ τὸν κοροϊδέψουν, θὰ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φτύσουν καὶ στὸ τέλος θὰ τὸν σκοτώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθῆ. Προγεύεται τὸν πόνο, ἀλλὰ προβλέπει καὶ τὴν δόξα. Ἀτενίζει τὸν Γολγοθᾶ, ἀλλὰ προφητεύει καὶ τὴν Ἀνάσταση. Προγνωρίζει μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ παθήματα καὶ τὸν μαρτυρικό Του θάνατο, ἀλλὰ προαπολαμβάνει τὴ χαρὰ τῆς νίκης. Ὁ φαινομενικὰ ἡττημένος θὰ κατακτήση πνευματικὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς δὲν εἶναι μόνο μέγας Διδάσκαλος καὶ μέγας Ἀρχιερέας, ἀλλὰ καὶ μέγας Προφήτης. Προγνωρίζει, προβλέπει, προαναγγέλλει καὶ προλέγει μὲ κάθε ἀκρίβεια γεγονότα κοντινὰ καὶ μακρινά. Προφητεύει τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάσταση καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του τὸν θρίαμβο. Προαναγγέλλει τοῦ Ἰούδα τὴν προδοσία, τοῦ Πέτρου τὴν ἄρνηση, τῆς Ἱερουσαλὴμ τὴν καταστροφή. Προλέγει τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ καὶ τοὺς διωγμοὺς ποὺ θὰ ὑποστοῦν οἱ μαθητές Του. Γνωρίζει τὰ πάντα «τὰ ἔσχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα» (Ψαλμ. 138-5). Εἶναι, ἀδελφοί, μου ὁ Ἰησοῦς «προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ

καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ» (Λουκ. 24-19). Εἶναι ἡ «ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».

Οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχαν προαναγγείλει τοῦ Κυρίου τὴν ἔλευση, κανένας ὅμως δὲν προανήγγειλε αὐτούς. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως καὶ προφητεύεται καὶ προφητεύει. Προλέγεται καὶ προλέγει. Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται νὰ πιστέψη στὴν πρόρρηση τοῦ Κυρίου πὼς «πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρὶς ἀπαρνήση με». Στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο ἔκπληκτοι οἱ μαθητὲς ἀκοῦνε τὸν τρομερὸ λόγο ὅτι «εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με». Πληροφοροῦνται ἀπ᾽ τὸν Διδάσκαλο ὅτι «Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται» καὶ ἀκούουν μὲ χαρὰ ὅτι «πορεύομαι ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν». Προαναγγέλλει τὰ θεῖα Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Ποτὲ κανένας στὴν ἱστορία δὲν ἔχει προβλέψει χρόνο, τόπο καὶ τρόπο καὶ λεπτομέρειες τοῦ θανάτου του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μου, ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ Κύριος μας Μέγας Προφήτης. Ἡ γνώση Του δὲν ἔχει ὅρια. Εἶναι ἄπειρη. Εἶναι «Θεὸς γνώσεων». Σ᾽ αὐτὸν βρίσκονται «πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκρυφοι» (Κολ. Β΄3). Γι᾽αὐτὸ καὶ προγνωρίζει, προβλέπει καὶ προφητεύει τὰ πάντα, ἀφοῦ εἶναι Θεός.

Ὅμως δυὸ μαθητὲς παραποιοῦντες τὰ λεγόμενά Του, παραμερίζουν τὰ θεῖα Πάθη, φθάνουν στὴν δόξα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ζητοῦν παρὰ τὸν Ἰησοῦ νὰ καθίσουν ὁ «εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ ὁ εἷς ἐξ εὐωνύμων ἐν τῇ δόξῃ Του». Ζητοῦν πρωτοκαθεδρίες καὶ ἀπολαύσεις, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ πάθους Του. Ζητοῦν ἄνεση χωρὶς κόπο, ἀπόλαυση χωρὶς ἐργασία καὶ μόχθο, δόξα χωρὶς ἀτιμία, δικαίωμα χωρὶς καθῆκον. Καὶ ὁ Κύριος ἐρωτᾶ «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι;»

Ἀγαπητοί μου, «Τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ποτήριον, εἶναι καὶ ποτήριον καὶ πάθος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ ἡ Ἀνάστασίς Του εἶναι πνευματικὴ συνανάσταση ὅλου τοῦ Σώματος τῶν πιστευόντων». Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πάντα βιώνει «τὸ ποτήριον» τοῦ Χριστοῦ, γιατὶ ἡ ζωὴ της εἶναι Σταυρική, γιατί βιώνει τὸν «Γολγοθᾶ τῆς νοήσεως». Αὐτὸ ποὺ ἰσχύει γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς πραγματικὰ μαθητὲς ἢ εἰλικρινεῖς χριστιανούς. Κριτήριο τῆς γνησιότητάς μας ὡς Ἐκκλησίας μελῶν εἶναι ἡ βίωση τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Κύριος τὸ εἶπε: «Τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, πίεσθε». Αὐτὸ συνέβη μὲ τοὺς μαθητές. Περιφρονήθηκαν, διώχθηκαν, αἱμορρόησαν. Ὅλοι πρέπει νὰ κατανοήσουμε ὅτι: ὅταν μιλᾶμε γιὰ «ποτήριον», σταυρικὸ θάνατο, δὲν ἐννοοῦμε ἁπλῶς τὰ βάσανα τῆς ζωῆς ἀλλὰ κάτι περισσότερο. Ἐννοοῦμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπαλλαγή μας ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τυραννία τῶν παθῶν γιὰ τὴν μεταμόρφωση τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, ὥστε ὅλες οἱ δυνάμεις μας νὰ

ὑπηρετοῦν τὸν Θεό. Δὲν ὑπάρχουν μέσα μας κακὲς δυνάμεις ποὺ πρέπει ν’ ἀποβάλλουμε ἀλλὰ διεστραμμένες ποὺ πρέπει νὰ μεταμορφώσουμε. Λέγει κάπου ὁ ἅγιος Ἰσαάκ· «ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι καθημερινὸ ποτήριο καὶ Σταυρός. Οὐδεὶς ἀνῆλθεν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ ἀνέσεως». Τοῦτο τὸ ποτήριο, ὁ Σταυρός, εἶναι κοινὸς κλῆρος ὅλων τῶν Χριστιανῶν. Μὲ τὸν Σταυρὸ ἐξασφαλίζουμε μεγαλύτερη νίκη καὶ θρίαμβο καὶ ὄχι μὲ τὰ κοσμικὰ κριτήρια.

Κύριε, ἀνάβαινε πρὸς τὸ πάθος, τὸν Σταυρὸ καὶ τὸν θάνατο, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀνάσταση καὶ τὴν ἀθανασία. Ἀνάβαινε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ Σου δεῖξε μας ὅτι προηγεῖται τῆς χαρᾶς τὸ πάθος, τῆς δόξας ὁ Σταυρός, τῆς ἀθανασίας ὁ θάνατος, τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀπολαβῆς ἡ προσωπικότης, τῆς τιμῆς ἡ θυσία καὶ τὸ καθῆκον.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.